

jednal a rozhodoval, tedy v tomto případě zase obchodní senát, nikoli samosoudce. Nelze tu snad poukazovati na předpis Šu 239 třetí odstavec c. ř. s., podle něhož má býti hned při prvním roku jednáno a rozhodnuto o návrhu, by byla dána jistota za procesní náklady, tedy jednáno a rozhodnuto soudcem, který podle Šu 239 první odstavec c. ř. s. první rok koná. Předpis Šu 42 třetí odstavec zákona o společnostech s r. o. odvolává se sice na předpisy civilního řádu soudního o jistotě za procesní náklady, ale jen co do lhůty ke složení, co do přisežného stvrzení o nemožnosti složení a co do následků nesložení jistoty, nikoli také co do rozhodování o takovém návrhu. Ježto tedy i v tomto směru rozhodoval samosoudce neprávem, jsou jeho rozhodnutí i řízení jich se týkající zmatečná a proto právem rekursní soud dotyčné usnesení i řízení zrušil.

Jde nyní ještě jen o to, v jakém objemu má býti zrušeno řízení, provedené před samosoudcem. Podle výroku rekursního soudu bylo zrušeno »celé předchozí řízení«, což dovolací rekurs jako nesprávné vytýká. Je pochybno, zdali rekursní soud minil opravdu zrušiti celé řízení, tedy také procesní úkony, které sice samosoudce předsevzal, ale které platně předsevzítí mohl, protože neobsahují ani jednání ve věci hlavní, ani jednání o návrzích stran shora uvedených. Jest nutno v tomto směru zjednatí jasno. Řízení bylo zrušiti jen potud, pokud bylo zmatečné následkem nedostatečného obsazení soudu (§ 477 čís. 2 c. ř. s.). Zrušení nevztahuje se tedy na žalobu s návrhem na povolení prozatímního opatření, neboť tato žaloba byla podána u soudu věcně i místně příslušného a nad to ještě řízena byla správně na »krajský soud jako obchodní senát«, nevztahuje se dále na nařízení prvního roku, na konání prvního roku, pokud se tam nejednalo o jistotě, nevztahuje se na určení lhůty k podání odpovědi na žalobu, ani na žalobní odpověď samotnou, neboť všechny tyto procesní úkony jsou povahy přípravné, k nimž nebylo třeba usnesení senátu, takže zůstávají v platnosti, budou podkladem pro další řízení před senátem a útraty za ně budou sdíletí osud nákladů sporu podle jeho výsledku. Ale není také důvodu, by zrušován byl návrh žalované společnosti na složení jistoty, který rovněž byl řízen na příslušný »krajský jako obchodní soud«, ani aby bylo zrušováno vyjádření žalobců na tento návrh, neboť návrh bude podkladem pro rozhodování senátu, který také uváží, pokud bylo vyjádření druhé strany třeba a rozhodne i ve příčině útrat.

Čís. 6306.

Do usnesení rekursního soudu, jímž bylo zrušeno usnesení prvního soudu, zamítnuvší návrh na navrácení ku předešlému stavu, a prvnímu soudu nařízeno, by řízení doplnil a znovu rozhodl, — jest dovolací rekurs nepřipustným.

(Rozh. ze dne 22. září 1926, R I 838/26.)

Návrh žalobce, by bylo povoleno navrácení k předešlému stavu pro zmeškání roku, soud první stolice zamítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by řízení doplnil a znovu rozhodl.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Dle §u 153 c. ř. s., není přípustným opravný prostředek proti usnesení, jímž bylo povoleno navrácení v předešlý stav. Připouští tedy zákon rekurs jen proti usnesení, jímž byl návrh na povolení navrácení v předešlý stav zamítnut, tak jak se stalo i v tomto případě v první stolici. Věcné rozhodnutí rekursního soudu mohlo by býti buď potvrzující, v kterémž případě by další rekurs byl vyloučen dle §u 528 c. ř. s., aneb změňující, t. j. rekursní soud by povolil navrácení v předešlý stav a pak by další opravný prostředek nebyl přípustným dle §u 153 c. ř. s. Rozhodl by tedy rekursní soud v obou případech konečně. Nemůže tedy nejvyšší soud v třetí stolici rozhodovati ani o otázce podružné, vyvolané zrušujícím usnesením rekursního soudu, totiž zda rekursním soudem nařízené doplnění řízení jest nutným a účelným, pokud se týče po zákonu přípustným, když konečné rozhodnutí jest vždy vyhrazeno soudu rekursnímu, tedy soudu druhé stolice. Dovolací rekurs jest proto nepřípustným a bylo jej odmítnouti.

Čís. 6307.

Pozemková reforma.

Do povolení exekuce vyklizením ze zabraného majetku nemůže si stěžovati třetí osoba, proti níž exekuce nečelí, třebas byla osobou hospodářící.

Pachtovní smlouva o zabrané nemovitosti, uzavřená po vydání záborového zákona, jest nicotnou, dokud nebyla schválena Státním pozemkovým úřadem.

(Rozh. ze dne 22. září 1926, R I 846/26.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byla povolena proti Dr. Josefu P-ovi exekuce vyklizením ze zabraného majetku, stěžoval si Jaroslav P. Rekursní soud rekurs odmítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stížnost je bezdůvodná. Stěžovatel jako osoba třetí nemůže si stěžovati do exekuce, která na základě výpovědi dané Dru. Josefu P-ovi byla povolena proti těmž Dru. Josefu P-ovi, neboť, nejša exekutem,